

Pytania prejudycjalne

Czy art. 6 i 8 dyrektywy 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym doręczenie decyzji zezwalającej na pobyt w ramach rozpatrywania wniosku o zezwolenie na pobyt ze względów medycznych, uznanego za dopuszczalny w świetle wskazanych powyżej kryteriów, oznacza, że obywatel państwa trzeciego jest uprawniony do pobytu w trakcie rozpatrywania tego wniosku, choćby nawet w sposób tymczasowy i odwoływalny, co w konsekwencji prowadzi do dorozumianego cofnięcia decyzji nakazującej powrót wydanej wcześniej w kontekście postępowania o udzielenie azylu, z którą wspomniana decyzja zezwalająca na pobyt nie daje się pogodzić?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. U. 2008, L 348, s. 98; sprostowanie: Dz.U. 2020, L 67, s. 14).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 4 stycznia 2022 r. – M.B., U.B., M.B. przeciwko X S.A.

(Sprawa C-6/22)

(2022/C 158/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: M.B., U.B., M.B.

Strona pozwana: X S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle celu dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ jakim jest ochrona konsumenta przed nieuczciwymi warunkami umów z przedsiębiorcami, uprawniona jest interpretacja, że wraz z unieważnieniem przez sąd umowy przy zastosowaniu reguł z dyrektywy, kończy się zastosowanie tej dyrektywy, a z nią ochrona konsumenta, stąd zasad rozliczenia dla konsumenta oraz przedsiębiorcy trzeba poszukiwać w przepisach krajowego prawa zobowiązań właściwego dla rozliczenia nieważnej umowy?
- 2) Czy w świetle art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG, jeżeli sąd stwierdzi, że dany warunek umowy jest niedozwolony, a umowa nie może obowiązywać po eliminacji tego warunku, przy braku zgody stron do wypełnienia powstałej luki zapisami zgodnymi z ich wolą oraz przy braku przepisów dyspozytywnych, sąd powinien unieważnić umowę poprzestając na woli konsumenta żądającego aby sąd unieważnił umowę czy też sąd ma badać z urzędu, wykraczając poza żądania stron, majątkową sytuację konsumenta, dla ustalenia, czy unieważnienie umowy nie narazi konsumenta na szczególnie niekorzystne konsekwencje?
- 3) Czy art. 6 dyrektywy 93/13/EWG pozwala na interpretację, zgodnie z jaką, jeżeli sąd dojdzie do wniosku, że unieważnienie umowy byłoby szczególnie niekorzystne dla konsumenta, a pomimo nakłaniania stron, nie dojdą one do porozumienia co do wypełnienia umowy, mając na względzie obiektywnie rozumiane dobro konsumenta, sąd może wypełnić powstałą w umowie lukę po „usunięciu” z niej nieuczciwych postanowień, przepisami prawa krajowego nie dyspozytywnymi, w rozumieniu wskazanym w wyroku Trybunału C-260/18 tzn. mającymi wprost zastosowanie do luki w umowie, a konkretnymi przepisami prawa krajowego, które można zastosować do przedmiotowej umowy tylko odpowiednio lub przez analogię, a które odzwierciedlają regułę obowiązującą w krajowym prawie zobowiązań?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 29